

Sygn. akt VII U 1481/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy H. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania H. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 14 lipca 2015 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala H. M. prawo do emerytury od dnia(...) roku.

Sygn. akt VII U 1481/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 lipca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił H. M. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł H. M. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazał, że pracował jako operator koparki w okresach od dnia 1 stycznia 1981 roku do dnia 28 lutego 1989 roku, od dnia 2 marca 1989 roku do dnia 31 grudnia 1989 roku i od dnia 1 stycznia 1990 roku do dnia 31 lipca 1991 roku.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

H. M. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 27 lat, 8 miesięcy i 15 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 8 lat, 4 miesięcy i 20 dni okresu pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

W okresie od dnia 2 stycznia 1981 roku do dnia 28 lutego 1989 roku wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Spółdzielczym Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w S. na stanowisku operatora (k. 8 akt ZUS). Zakład zajmował się budową dróg, budynków i przygotowaniem terenu pod budowę. Wnioskodawca pracował przez cały rok niezależnie od panującej aktualnie emerytury. Zimą zazwyczaj woził piasek. Nie był członkiem spółdzielni (zeznania H. W. – k. 34v-35, zeznania J. S. – k. 35).

W dniu 2 marca 1989 roku wnioskodawca został zatrudniony w Zakładach (...) (...) (...) w D. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora koparki (k. 5 akt osobowych – k. 16). W dniu 1 września 1989 roku angaż zmieniono na kierowca-operator (k. 9 ao). Stosunek pracy został rozwiązany w dniu 30 września 1991 roku (k. 18 ao, akta osobowe – k. 23). Wnioskodawca pracował przy budowie chłodni jako operator dźwigu i koparki na modelu koparki umieszczonej na przyczepie S. (...) (zeznania wnioskodawcy – k. 29v, zeznania J. S. – k. 35).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z zakładu pracy zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. H. W. był zatrudniony w Spółdzielczym Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w S. w latach 1983-1989 roku jako kierowca samochodu ciężarowego. J. S. pracował tam jako mechanik. Świadcowie pracowali wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli sobie w stanie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadcowie jednoznacznie wskazali, że wnioskodawca pracował jako operator zespołu pojazdów S. (...). Nie był kierowany na inne stanowiska. Kierował zarówno koparką jak i dźwigiem przy niej umieszczonym. Sąd uznał te zeznania za wiarygodne w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresach od dnia 1 stycznia 1981 roku do dnia 28 lutego 1989 roku i od dnia 2 marca 1989 roku do dnia 31 lipca 1991 roku (łącznie 10 lat i 7 miesięcy) wskazaną w wykazie A, dziale V. poz. 3 prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i

zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat. Okresem bezspornym było 8 lat, 4 miesiące i 20 dni, zaś w niniejszym postępowaniu wykazał dodatkowy okres 10 lat i 7 miesięcy. Tym samym spełnia wszystkie z wymaganych przesłanek do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić H. M. prawo do emerytury od dnia (...)roku tj. od dnia ukończenia 60 roku życia.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.